

29 januari 2009

Geachte voorzitters,
Beste Peter en Roger,

Bij deze wens ik u de zaken die ik heb toegelicht op de bestuursvergadering woensdagavond 28 januari ll. in Gent, kort op papier mee te delen. U hebt tijdens die bestuursvergadering de aanwezigen opgeroepen om eerlijk hun mening te geven over wat men denkt over dit hele gebeuren. Ik heb dit met mijn tussenkomst ook gedaan en dank u voor de mogelijkheid die ik hiervoor kreeg.

De reden waarom ik de tekst die mij wordt voorgelegd niet kan ondertekenen is dat ik dit niet in eer en geweten kan doen. Er zijn de voorbije twee jaar te veel dingen gebeurd die mij als politicus, maar vooral als mens diep hebben geraakt. De voorstellen die nu worden aangeboden zullen de problemen niet oplossen en zijn naar mijn mening ook niet helemaal correct en eerlijk.

Vooreerst kan en zal ik niet aanvaarden dat er binnen de partij met twee maten en twee gewichten wordt gewerkt. Bij de besprekingen van de lijstsamenstelling in Oost-Vlaanderen voor de Vlaamse verkiezingen is er duidelijk gesteld dat geen enkel lid van de huidige Gentse gemeenteraadsfractie op een (goed zichtbare, verkiesbare) plaats zou worden gezet.

De reden om dit te beslissen heeft uiteraard te maken met wat er de voorbije maanden binnen de Gentse CD&V en meerbepaald binnen de fractie is gebeurd.

Ik wil nog enig begrip opbrengen voor deze beslissing. Wellicht zouden wij zelf ook zo reageren mochten we in een andere gemeente hetzelfde zien gebeuren.

Maar wat mij bijzonder boos maakt en vooral ontgoochelt is dat men voor bepaalde mensen hierop een uitzondering wenst te maken. Een uitzondering niet gebaseerd op de toekomst, maar enkel en alleen op de afkomst van de betrokken persoon.

Ik wens dan ook vooreerst klaarheid over welke keuzes er binnen de provincie zullen worden gemaakt betreffende de lijstsamenstelling en meer bepaald over het feit of men alle Gentse fractieleden op een gelijke manier zal behandelen, niet meer of minder.

Daarnaast moet het mij ook van het hart dat ik mij onheus behandeld voel door de partij. Drie jaar geleden werd ik bij de toenmalige voorzitter Jo Vandeurzen geroepen met de vraag of ik bereid was de lijst aan te voeren bij de gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2006. Na een lange zoektocht en vele weigeringen (waarvoor ik trouwens veel respect wens op te brengen), was men bij mij terechtgekomen.

Gesterkt door de steun die ik toegezegd kreeg van Jo Vandeurzen (en ook in de praktijk altijd heb mogen ervaren), heb ik mijn nek uitgestoken en mij geëngageerd. Vol enthousiasme heb ik mij maandenlang ingezet om deze opdracht tot een goed einde te brengen. Ik heb tientallen dossiers ingestudeerd, mij elke avond - week en weekend - tussen de mensen begeven, als onervaren neofiet de pers getrotseerd, publieke debatten aangegaan met ervaren politici als Daniël Termont en Vera Dua. Dit alles heb ik moeten doen in een sfeer van zeer veel tegenwerking en kritiek binnen de eigen Gentse partij.

Omdat ze zich lieten leiden door hun vooroordelen hebben sommigen mij nooit een eerlijke kans gegeven. Vóór de gemeenteraadsverkiezingen klonk het hier en daar in de partij dat het onmogelijk zou zijn om in Gent paars te breken. Na de verkiezingen verweten diezelfde mensen mij dat ik gefaald had in mijn opdracht, omdat paars niet gebroken was. Maar dat ik met mijn persoonlijke score van meer dan 7.000 stemmen procentueel (tegenover het totaal aantal stemmen die de partij behaalde) evenveel behaald heb als iemand als Sas Van Rouveroij, is mij nooit iemand komen zeggen. Ik verwachtte dit ook niet, maar leuk is anders.

Vol goede moed ben ik vervolgens aan de legislatuur begonnen en had ik als fractievoorzitter het nobele doel om de zeven verkozen mensen dichter bij elkaar te brengen en zodoende de start te kunnen inluiden van een goede fractiewerking. Ik heb getracht rekening te houden met de gevoeligheden die al langer aanwezig waren binnen de fractie. Ik heb zelfs voorgesteld een document te ondertekenen over de manier waarop we met elkaar zouden omgaan. Cynisch genoeg waren het precies die mensen die nu vol overgave het document van Nationaal ondertekenen, die toen kortweg stelden dit niet te willen doen, omdat "dit toch allemaal vanzelfsprekend was".

Twee jaar lang hebben sommigen binnen de fractie mij kapot proberen te maken en zijn zij daar uiteindelijk ook in geslaagd; gebaseerd op geroddel, leugens en persoonlijke aanvallen. Ik wens de tientallen leugens die sommigen van mijn collega's in de fractie over mij hebben verteld hier niet te herhalen, omdat ik mij zou schamen in hun plaats tegenover iedereen die dit te lezen krijgt. Blijkbaar hebben sommige mensen die zichzelf in sommige dossiers maar al te graag beroepen op hun diep christen zijn er geen enkel probleem mee om de waarden die hen zo dierbaar zijn, in hun dagelijks leven overboord te gooien en zeer ver te gaan in het mentaal afmaken van mensen.

Ik ben er mij heel goed van bewust dat ik mij met deze stellingname op glad ijs begeef. Ik ben als kabinetslid nu eenmaal professioneel gebonden aan de partij. De voorbije dagen heb ik dan ook herhaaldelijk en uit verschillende hoeken de onheilspellende boodschap gekregen dat dit mij wel eens mijn job zou kunnen kosten. De druk om mee te stappen in het voorstel van Brussel is de voorbije dagen hoog geweest. Eén iemand betrok er zelfs mijn gezin bij en stelde "dat ik best geen domme dingen doe, want dat ik een gezin te onderhouden heb".

Ik moet zeggen dat dergelijke uitspraken mij diep hebben gekwetst. Temeer omdat ze uit de mond komen van mensen die zich christen-democraat noemen.

Maar ondanks deze dreigingen heb ik voor mezelf beslist mijn mening oprecht en sereen weer te geven. Ik zou mij immers niet goed voelen iets anders te zeggen dan wat ik diep van binnen denk. Waarden als eerlijkheid en oprechtheid draag ik persoonlijk hoog in het vaandel.

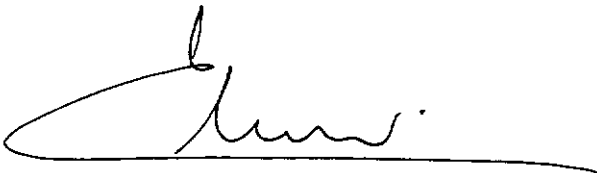
Ik zal diezelfde boodschap ook overmaken aan mijn minister voor wie ik werk. Ik denk dat het mijn plicht is ook hem in alle eerlijkheid te zeggen wat ik te zeggen heb over de situatie in Gent. Uiteindelijk heb ik altijd getracht eerlijk en oprecht te zijn met de mensen voor wie ik werk, zowel binnen als buiten de politiek.

Ik hoop dat u van mij zult begrijpen dat ik niet zomaar kan ingaan op uw vraag om alles wat is gebeurd in het verleden achterwege te laten. Met alle respect voor alles en iedereen die het goed voor heeft met deze nieuwe start, maar ik heb de voorbije twee jaar te veel meegemaakt om hier zo maar in mee te stappen. Er zijn grenzen aan wat men met een mens kan doen.

Ik vraag met dit schrijven geen medelijden. Ik vraag enkel een beetje gerechtigheid in onze partij.

Ik wil iedereen die ik waardeer - zowel privé als professioneel - nog recht in de ogen kunnen blijven kijken en dan zeg ik u in eer en geweten dat ik niet kan ingaan op uw vraag het document te ondertekenen.

Met beleefde groet,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Filip Van Laecke', written over a horizontal line.

Filip Van Laecke

cc Stefaan De Clerck

cc Marianne Thyssen

cc Wouter Beke

cc Provinciaal Bestuur

cc Afdelingsbestuur Gent